

Андрій Дудченко, Дзеркало, 2014, фрагмент, полотно, олія, акрил

Здрастуй, Людино з глини

14.05 - 02.06.14
Андрій Дудченко

У третьому персональному проекті в Я Галерея у Києві Андрій Дудченко вперше зачіпає тему, що безпосередньо проектує його власний досвід. Хоча за словами самого художника, експозиція є зверненням до молодої людини: «Це людина, яка знаходиться на порозі важливих життєвих рішень. Вона вагається, але в ній відчувається також і заклик до дії.»

Однак за цим гіпотетичним колективним «я» легко побачити силует автора, і як часто буває у Дудченка, – іронію не лише над власними емоціями, а й над формальними рішеннями. Тож у досить спокійний ряд іконографічних символів закономірно втручається мальований колаж.

Десь там, між анонімними фігурами «дорослого світу» й хаотичних викидів юнацького розуму маячіє точка балансу, що має розставити все по своїх місцях. Однак поки процес триває, художник продовжує естетичну гру з фрагментами власної особистості, завуальованими у символах. Центральним з них є «порожня» голова – обов'язкова умова «перехідного» періоду.

Небезпідставно перша аналогія до персонажів Дудченка – безликі селяни Малевича (кін. 1920-х – поч. 1930-х рр.). Супрематична ікона, що утверджувала метафізичну «пустелю небуття» чи не сильніше за сам «Чорний квадрат» і своїм граничним лаконізмом викликала жах у екзистенціалістів.

З іншого боку, за безликими фігурами ми спостерігаємо образ Голема – міфічного середньовічного велетня, створеного з глини задля захисту євреїв Праги. Багатозначний символ апатичної сили, реальної, але неконтрольованої, а тому жахаючої. У своїх вихідних позиціях Голем є прямим «нащадком» Адама, але, на відміну від першого, не проходить етап самоусвідомлення, і залишається лише символом порожньої форми.

Дудченко розширює галерею безликих образів, додаючи питання гендерної і часопросторової ідентифікації, без якої набуття власного «обличчя» неможливе. Тож врешті-решт, експерименти з формальним і літературним цитуванням у художника переслідують лиш одну мету – спонукати уявну «молоду людину» до «переоцінки своїх пріоритетів та цінностей, надбаних у процесі соціалізації, до свідомого перевідкриття фундаменту власної особистості» (Андрій Дудченко).

Олена Єгорушкіна

Андрій Дудченко народився 1983 року в Євпаторії. Живе та працює в Києві.

2002 року закінчив Кримське художнє училище ім. М. С. Самокіша, а 2009 року – Національну Академію образотворчого мистецтва й архітектури, де продовжує навчання в асистентурі.

Перша виставка під назвою «Погляд» відбулась у 2008 році у виставковій залі НАОМА.

Співпраця з арт-центром Я Галерея розпочалась 2011 року участю в групових проектах програми розвитку молодих художників «Генофонд» – Genofond Pinakothek (Львівський Палац Мистецтв) та Genofond Fest (Дніпропетровськ).

Того ж року художник презентував свою персональну виставку «Вікна» та взяв участь у груповому проекті «Mr. Gold» під кураторством Павла Гудімова в Я Галерея у Києві. Востаннє в межах проектів Я Галерея Андрій Дудченко презентував свій проект «Золоті Ворота» на фестивалі ГОГОЛЬ FEST 2012, у рамках програми візуального мистецтва Neofolk project. А в 2013 році представив спільний проект «Літо-Осінь», разом із художницею Альбіною Ялозою.